

ESTUDIS

PROMULGACIÓ I PUBLICACIÓ DE LLEIS DE COMUNITATS AUTÒNOMES

Javier Salas

Catedràtic de Dret administratiu

I. Introducció

Seguint les indicacions dels organitzadors de les presents Jornades, no m'estendré en la meua ponència en consideracions teòriques sobre els punts que en són l'objecte, que d'altra banda ja estan suficientment exposats per la doctrina més recent, que ha abordat el tema tant des de la perspectiva històrica com a la llum de la Constitució vigent i dels Estatuts d'Autonomia. Permeteu-me, en aquest sentit, a aqueixos efectes, que em remeti a les conegudes obres del Grup d'Estudis de Tècnica Legislativa (GRETEL), i també a les de J. Rodríguez-Zapata i J. J. Solozábal.

A aquest respecte, entenc per *promulgació* la proclamació formal de la Llei —en el cas que interessa ací, d'una Comunitat Autònoma— com a tal Llei per part de l'òrgan de la Comunitat Autònoma al qual correspongui estatutàriament l'esmentada funció, que no és altre, sense cap excepció, que el seu President.

L'única particularitat, a parer meu, irrellevant, és la que ofereix l'Estatut per al País Basc, a l'article 27.5 del qual no es fa referència —com, al contrari, passa en tots els altres Estatuts d'Autonomia— al fet que la promulgació es fa «en nom del Rei».

De la promulgació —pur acte formal i solemne de *verificació* del text aprovat pel corresponent Parlament com a text d'una llei— ha de distingir-se —perquè és un acte substancialment diferent, per bé que, a la pràctica, com ho veurem, es confongui de vegades en la fórmula lingüística utilitzada— de l'*ordre de publicació* en el respectiu diari oficial de la Comunitat Autònoma de què es tracti.

Per últim, la *publicació* no és altra cosa que la inserció del text en el pertinent diari oficial, i constitueix un requisit essencial, constitutiu, per a la pròpia existència de la Llei com a tal, no una simple condició d'eficàcia de la mateixa llei. Publicació que, evidentment, no pot ser substituïda per altres mitjans de publicitat, per molt convenient que en sigui la utilització —sempre complementària d'aquella— a efectes d'una major difusió o, fins i tot, de coneixement, real i efectiu, per part dels ciutadans, del text corresponent.

L'esmentada publicació consisteix, a més, en la inserció en el diari oficial de la Comunitat Autònoma «autora» de la Llei. Ho estableixen així, sense excepció, tots els Estatuts, sense perjudici que la Llei en qüestió es publiqui, *també*, en el *Butlletí Oficial de l'Estat*. Però la publicació en aquest ja és *a altres efectes*, concretament als d'oferir una publicitat *material*, és a dir, no estrictament *formal*, que és la que pro-

Ponència presentada al «Seminari per a la preparació de directrius destinades a millorar la qualitat de les lleis», organitzat pel Parlament basc. Vitòria-Gasteiz, del 6 al 8 d'abril de 1989.

dueix la inserció en el diari oficial de la corresponent Comunitat Autònoma, inserció aquesta que genera, evidentment, la integració de la Llei «autonòmica» en l'ordenament estatal, entenent aquest adjectiu com a referència a l'Estat-organització política global i no a l'Estat-persona o «Estat Central».

A efectes de la seva entrada en vigor, la data de publicació que regeix és, *en tots els supòsits* —i ho afirmen així, explícitament, els Estatuts d'Autonomia— la de la inserció de la Llei en el diari oficial de la Comunitat Autònoma de què es tracti. Tot i que ha despertat alguna perplexitat en la doctrina de redacció continguda sobre aquest punt en l'article 21 de l'Estatut de la Rioja («Les Lleis... entraran en vigor al cap dels vint dies següents a la seva darrera publicació, llevat que la pròpia norma estableixi un altre termini»), no s'ha d'entendre com a possibilitat que l'esmentada vigència vingui determinada, alternativament, per la inserció del text legal en el diari de la dita Comunitat Autònoma o en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, segons que sigui en aquell o en aquest on es publiqui amb posterioritat (així, Martínez Marín), sinó com a referència a la data en què *s'acabi la publicació* —per al supòsit que, per l'extensió de la Llei en qüestió, es faci en diaris successius i no en un d'una sola data— en el *diari de la pròpia Comunitat Autònoma*. Interpretació aquesta que, d'altra banda, troba suport en la dicció de l'article 2.1 del Codi Civil, sense necessitat, per tant, a parer meu, que, com algú ha sostingut (concretament, Rodríguez-Zapata), sigui dictada per la Rioja una Llei que obviï el problema al·ludit, que —en opinió meua, insisteixo— no existeix.

II. Promulgació i publicació en la pràctica legislativa de les comunitats autònomes

1. *Inmutabilitat o variació en les fórmules utilitzades*

Als efectes que interessin ací he de fer notar, abans de res, que, no essent necessària en absolut, a parer meu, una consulta exhaustiva de la legislació de les comunitats autònomes publicada fins a la data, m'he limitat a fer-ho respecte d'una de les primeres i una altra de les lleis més recents de cada una de les disset comunitats autònomes existents, a fi de comprovar si hi ha hagut o no alguna modificació en les expressions utilitzades en les fórmules objecte d'estudi en la present ponència.

En aquest sentit es pot assenyalar que, tret de lleugeres excepcions, la terminologia consagrada en l'actualitat és idèntica a la utilitzada per part de cada Comunitat Autònoma en començar la seva respectiva activitat legislativa.

Salvant error per part meua, les úniques excepcions que he localitzat són les següents:

El cas d'Extremadura: la Llei de Pressupostos per a 1983 d'aquesta Comunitat Autònoma apareix publicada en el seu *Diari Oficial* (concretament en el núm. 16, de 19 d'octubre) encapçalada per l'ofici de tramesa (sens dubte, al President d'aquella, per part del President de l'Assemblea, en el qual li prega expressament que disposi la publicació de la Llei en l'esmentat *Diari Oficial*; dient que, a l'efecte, s'adjunta «el text de l'esmentat dictamen» (el de la Comissió de Pressupostos, aprovat pel Ple ordinari de l'Assemblea). Aquesta fórmula tan inusual —fruit, sens dubte, de la pròpia inexperiència— serà corregida més tard.

Altres canvis de no tant abast que es poden citar:

Pel que fa a les emfàtiques fórmules de «donar publicitat» a les Lleis —absolutament supèrflues, d'altra banda, donada la pròpia publicitat formal de la inserció del text legal en el corresponent diari oficial— es pot citar, en primer lloc, el cas de Catalunya, que de dirigir-se —«que sigui notori»— a «tots els ciutadans de Catalunya» (Llei 1/1980, de 12 de juny, per la qual es declara Festa Nacional de Catalunya la jornada de l'Onze de Setembre (publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, núm. 70, de 25 de juny de 1980), es passarà amb posterioritat, amb més bon criteri, al «que sigui notori» a «tots els ciutadans», ja no necessàriament són només aquells els destinataris o afectats per les Lleis de l'esmentada Comunitat Autònoma (o les de qualsevol, diguem-ho de passada, malgrat que continuï insistint en aqueixa fórmula restrictiva al País Basc: *v.*, per exemple, les Lleis 1/1980, de 23 de maig, de Seu de les Institucions de l'esmentada Comunitat Autònoma, i 9/1987, de 16 de desembre, per la qual s'aprova la constitució d'un dret de superfície sobre determinats terrenys de l'Administració de la Comunitat Autònoma d'Euskadi a favor d'una societat pública, publicades, respectivament, en el *Butlletí Oficial del País Basc*, de 3 de novembre de 1980 i de 15 de gener de 1988).

A propòsit d'aquest tipus de fórmules, s'ha passat, en alguns casos, del «que sigui notori a tots els ciutadans de la Comunitat Autònoma de la Rioja...» (contingut en l'encapçalament de la Llei 1/1983, de 30 de juliol, per la qual s'aproven els seus Pressupostos Generals per a l'exercici econòmic de 1983, publicada en el *Butlletí Oficial de la Rioja* de 2 d'agost) al posterior «sàpiguen tots els ciutadans...» (així, a la Llei 1/1988, de 25 de maig, de Pressupostos Generals per a l'exercici econòmic de 1988, publicada a l'esmentat *Butlletí* el 31 del mateix mes).

Igualment, les Illes Balears han passat —aquesta vegada en sentit invers— del «que sàpiguen tots el ciutadans...» (a la Llei 1/1983, de 25 d'octubre, de Pressupostos Generals, publicada en el *Butlletí Oficial* de l'esmentada Comunitat Autònoma de 7 de novembre) al «que sigui notori a tots els ciutadans...» (així, a la Llei 1/1988, de 7 d'abril, sobre declaració d'una determinada zona litoral i boscosa com a àrea natural d'interès especial, publicada en el mateix *Butlletí Oficial* el 5 de maig).

Per la seva part, la citada Comunitat Autònoma de la Rioja ha passat de l'inicial «promulgo i ordeno la publicació en els *Butlletins Oficials*, de l'Estat i de la Rioja de la Llei següent» (Llei 1/1983, ja citada) al més escuet «promulgo la Llei següent» (Llei 1/1980, igualment citada).

Just al revés —per bé que sense mencionar els butlletins oficials en qüestió— ho ha fet la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia (comparem, per exemple, les Lleis 1/1982, de 18 d'octubre, de Govern i de l'Administració Pública de l'esmentada Comunitat Autònoma, i 1/1988, de 7 de gener, del President, del Consell de Govern i de la seva Administració, publicades, respectivament, en el *Butlletí Oficial* de la citada Comunitat Autònoma de 23 d'octubre de 1982 i de 14 de gener de 1988).

Al seu torn, Galícia ha passat de l'emfàtic tradicional «*Vinc* a promulgar» (Llei 1/1982, de 24 de juny, de fixació de la seu de les institucions autonòmiques de Galícia, publicada en el *Diari Oficial* de l'esmentada Comunitat Autònoma de 24 de juliol) al simple «Promulgo», més adequat als temps que corren (Llei 2/1989, de 9 de gener, per la qual es declaren d'utilitat pública determinades actuacions de la Junta de Galícia, publicada en el mateix *Butlletí Oficial* corresponent al dia 11 de gener de 1989).

Per últim, pel que fa a les fórmules intimatòries de compliment, a Catalunya s'ha

passat de l'«ordeno que tots els ciutadans de Catalunya» (Llei 1/1980, citada) al més correcte, com hem dit, «ordeno que tots els ciutadans», sense més especificacions (per exemple, Llei 24/1987, de 28 de desembre, de creació de l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions de la Generalitat de Catalunya, publicada en el *Diari Oficial* d'aquesta Comunitat Autònoma, de 30 de desembre). O de no haver-hi fórmula intimatòria (així a la Llei extremeña de Pressupostos per a 1983, ja citada) a contenir-la (Llei 4/1987, de 8 d'abril, de creació de la Societat de Foment Industrial d'Extremadura, publicada en el *Diari Oficial* d'aquesta Comunitat Autònoma de 14 d'abril). O, finalment, seguint amb la mateixa fórmula intimatòria, de la consistent en: «Per tant, ordeno a tots els ciutadans als quals sigui d'aplicació aquesta Llei que la compleixin i als Tribunals i Autoritats que correspongui que la facin complir» (Llei 1/1983, de la Rioja, ja citada) a la de: «Per tant, ordeno a tots els ciutadans que compleixin i cooperin al compliment de la present Llei i als Tribunals i Autoritats que la facin complir» (Llei 1/1988, de la mateixa Comunitat Autònoma, igualment citada abans).

2. Arcaisme i modernitat en les fórmules promulgatòries

Una ullada de conjunt a les diverses fórmules promulgatòries permet de concloure que hi ha dos grans blocs que responen, dins d'una certa homogeneïtat, tot i que no sempre de forma pura —ja que hi ha, de vegades, combinacions mixtes— a inspiracions lingüístiques de dos tipus clarament diferenciats. Per un costat, les que podríem anomenar formulacions tradicionals, historicistes o clarament arcaïques o arcaïtzants, i, per un altre, les que responen més directament —amb la contradicció que implica, això no obstant, el manteniment d'una manera d'expressió clarament irrellevant, que no afegeix absolutament res a la Llei en un ordenament jurídic modern— a expressions més usuals en el llenguatge jurídic contemporani.

A la primera categoria pertanyen, pel que fa a la «introducció publicitària», les següents: «A tots els qui *veïessin* la present, *sapiguen*:» (Andalusia), «que sigui notori» (Catalunya, Astúries, Illes Balears, Canàries, Castella-Lleó, Extremadura, Múrcia, la Rioja), o el redundant «que sigui notori i manifest» (Comunitat Valenciana), «Es fa saber» (País Basc), «Faig saber» (Aragó, Castella-la Manxa, Madrid, Navarra) o «Sàpiguen» (inicialment, les Illes Balears; en fórmula posterior a la primera etapa, la Rioja), dirigit, en la major part dels casos, als ciutadans en general, o, més en particular —i incorretament, com hem dit, en casos ja més aïllats— als de la respectiva Comunitat Autònoma.

Totes aquestes expressions, i molt directament la primera, mimetitzen, sens dubte, la pròpia de la legislació de l'Estat, i, en últim terme, la continguda en la mateixa Constitució de 1978 («A tots els qui *veïessin* i *entenguessin* la present, *sapiguen*:», on «veure» i «entendre» signifiquen una cosa diferent del que avui en dia és habitual en el llenguatge usual, concretament, «llegir», o «oir», que no pas «comprendre»...).

Pel que fa a la fórmula pròpiament promulgatòria, remetent, igualment, a la línia arcaïtzant expressions com ara «*Vinc* a promulgar» (Astúries, Extremadura i Galícia, en la seva primera empena legislativa) o «*Tinc* a bé promulgar» (Illes Balears).

Per últim, la intimació al compliment ofereix, igualment, regustos de la mena indicada en expressions com les que segueixen, en assenyalar, després de la generalitzada «ordeno» —amb les notables excepcions de Castella i Lleó i Navarra, que fan la

de «mano»—, dirigint-se a tots els ciutadans —tret del País Basc, que insisteix a limitar-la als d'Euskadi— Tribunals i Autoritats o/i poders públics, que «guardin i facin guardar» (Astúries, Illes Balears, País Basc) la Llei corresponent.

Una fórmula «mixta», amb residus històrics i aires de modernitat es pot trobar a les Lleis de determinades Comunitats Autònomes («observin i facin complir»: Aragó; «coadjuvin al seu compliment» i «la guardin i la facin guardar»: Astúries, «compleixin» i «la guardin i la facin guardar»: Comunitat de Madrid; «observin i facin complir»: Comunitat Valenciana).

Corresponen al segon grup, modern o modernitzant, expressions com «conegueu» per a la introducció publicitària (Cantàbria), la forma concisa «promulgo» —en tots els casos, tret dels tres indicats abans i el del País Basc, que omet completament aquesta expressió—, afegint en alguns d'ells la de «i mano la publicació» (Andalusia, Aragó, Canàries, Castella i Lleó, Castella-la Manxa i Múrcia i la Rioja), amb les excepcions d'Andalusia, Cantàbria i Galícia, en les lleis de les quals falta aquesta fórmula intimatòria.

D'altra banda, la fórmula intimatòria, quan hi és, apareix normalment al final de la Llei, tret en el cas del País Basc, en què figura al començament, després de la introducció publicitària.

També figura al final, però integrada en la propulgatòria, pròpiament dita, amb l'afegit de l'ordre de publicació, en el cas de la Comunitat Foral de Navarra (així, es pot veure, per exemple, a la Llei Foral 11/1987, de 29 de desembre, per la qual s'estableix el règim tributari de la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya en la Comunitat Foral de Navarra, publicada al seu *Butlletí Oficial* d'1 de gener de 1988: «... promulgo, en nom de S.M. el Rei, aquesta Llei Foral, ordeno la seva immediata publicació en el Butlletí Oficial de Navarra i la seva tramesa al Butlletí Oficial de l'Estat i mano als ciutadans i a les autoritats que la compleixin i la facin complir»).

3. *Bilingüisme integrat o separat en la publicació. La qualitat de les traduccions al castellà*

Pel que fa a la publicació de les Lleis d'aquelles Comunitats Autònomes amb llengua pròpia, hem d'assenyalar que, després d'uns titubeigs inicials, s'han consagrat dues tendències diferents: una, l'edició bilingüe, continguda en un mateix diari oficial (cas del País Basc, Comunitat Valenciana i Illes Balears) i una altra, la d'edicions separades, en l'esmentada llengua i en castellà (supòsit de Catalunya, Galícia i Navarra).

El problema és, en les unes i en les altres, el mateix: el de la qualitat de les traduccions al castellà, per molt que a efectes interpretatius (articles 3.1 del Codi Civil) la versió rellevant de la Llei (no l'autèntica: Sentència del Tribunal Constitucional 83/1986 i 123/1988, *sobre normalització lingüística a Catalunya i Illes Balears*, respectivament) sigui l'expressada en la llengua pròpia de la corresponent Comunitat Autònoma.

Tot i que no hem fet, al respecte, un mínim estudi en profunditat, tenim, tanmateix, la impressió que les traduccions al castellà no tenen sempre la qualitat lingüístico-jurídica que hom desitjaria. En qualsevol cas, ens remetem sobre aquest punt a la ponència de C. Duarte sobre «Textos bilingües» presentada en aquest mateix Semanari.

4. Breu referència a altres qüestions

Una qüestió importantíssima, i de la qual convé tenir cura extremament, és que el text legal tramès pel President de la corresponent Assemblea al President de la Comunitat Autònoma per a la seva promulgació i consegüent publicació sigui el realment aprovat amb caràcter definitiu per l'Assemblea.

D'aquesta manera, es podria arribar a distingir el que, si s'escau, són «errors» o bé «errates» a l'hora de la publicació del text. Els errors serien atribuïbles, segons els casos, a la Presidència de la Cambra o a la de la Comunitat Autònoma, en relació amb el text tramès per a la promulgació o la publicació, mentre que les errates ho serien als serveis administratius del diari oficial. Sigui com sigui, s'hauria de deixar ben clar, en la correponent publicació, la font de la incorrecció, i de totes maneres s'hauria de fer formalment responsable de la seva correcció un òrgan amb prou jerarquia en l'organització de la Presidència de la Comunitat Autònoma, i s'hauria d'evitar l'habitual publicació formalment «ànнима» de la correcció.

Les normes relatives als diaris oficials de les respectives Comunitats Autònomes solen posar èmfasi en el caràcter «autèntic» del text legal que s'hi publica, i també solen fer referència a la distinció apuntada entre errors i errates, produïts, respectivament, en el text tramès per a la seva publicació o en la pròpia publicació d'aquest text, es a dir, els que anomenem també errors tipogràfics o d'impressió, amb la conseqüència, en el primer cas, de la necessitat de salvar-los mitjançant disposicions del mateix rang (en aquest cas, una nova Llei) quan l'error o omissió no s'infereixi de la lectura del text i la rectificació del qual pugui suposar una modificació real o aparent del contingut o sentit de la norma (la Llei publicada). Així, es poden veure: Decret 205/1983, d'Andalusia; Decret 45/1983, d'Aragó; Decrets 86 i 87/1985, de les Illes Balears; Decret 458/1983, de Canàries; Decret 48/1985, de Cantàbria; Ordre de 16 de febrer de 1984, de Castella-la Manxa; Decret 120/1983, de Castella i Lleó; Decret 7/1985, d'Extremadura; Decret 51/1986, de la Regió de Múrcia; Decret 193/1982, del País Basc, i Decret 142/1986, de la Comunitat Valenciana.

Un problema no petit i de transcendència jurídica, des de la perspectiva de l'entrada en vigor, és que aquesta no es pot comptar sinó des de la correcta publicació íntegra del text quan els errors o errates són rellevants i no secundaris o salvables fàcilment amb una lectura raonable del text defectuós.

Pel que fa al termini de publicació de la Llei aprovada per l'Assemblea legislativa, més de la meitat dels Estatuts d'Autonomia (concretament els d'Andalusia, Aragó, Astúries, Catalunya, Comunitat Valenciana, Illes Balears, Navarra, País Basc i Regió de Múrcia, articles, 31.2, 20.1, 31.2, 33.2, 14.6, 27.2, 22, 27.5 i 30.2 respectivament) estableixen —sens dubte en consonància amb el que, quant a les Lleis de l'Estat, disposa l'article 91 de la Constitució— un termini màxim de quinze dies, l'incompliment del qual, tanmateix, no reportaria sanció jurídica (nul·litat o ineficàcia de la Llei), sinó pura responsabilitat política del President de la Comunitat que incorregués en aqueixa negligència.

La resta dels Estatuts —amb la notòria excepció del de la Rioja, que disposa que un cop promulgades les Lleis el President de la Comunitat «ordenarà llur immediata publicació en el *Butlletí Oficial de la Rioja* i en el *Butlletí Oficial de l'Estat*: article 21— mantenen silenci sobre aquest punt.

La data de la Llei és, en algunes comunitats autònomes, la de la seva aprovació

per la corresponent Assemblea legislativa, i, en altres, la de la seva promulgació, amb el benentès —i s'hauria de comprovar si a la pràctica és realment així en tots els supòsits— que hauria de seguir-se, tant en la promulgació com en la publicació, l'ordre en què, si haguessin estat aprovades diverses Lleis en dies succesius per la corresponent Assemblea legislativa, ho han estat per aquesta.

El lloc de promulgació ha de ser aquell en què, de fet, s'hi ha portat a terme per part del President de la Comunitat Autònoma, encara que eventualment sigui diferent del de la seu de l'esmentat òrgan, i s'ha d'evitar la ficció quan no sigui així. En aquest sentit, es pot seguir l'exemple de les Lleis estatals, que, en període estival, o nadalenc, solen datar-se en el lloc on resideix efectivament de manera temporal el Monarca (amb la notable excepció d'una Llei que, datada a Madrid, va ser publicada ulteriorment amb el lloc veritable on fou sancionada i promulgada: Vaqueïra-Beret, si no ho recordo malament).

Per últim, i tot i que res no priva, en principi, segons que és pràctica tradicional i relativament freqüent en les Lleis de l'Estat, que entrin en vigor el mateix dia de llur publicació o l'endemà, sembla aconsellable —tret en aquells supòsits en què sigui estrictament necessari que ho faci en una d'aqueixes dates—, amb vistes a un major i millor coneixement pels destinataris de les normes —afectats i poders públics encarregats de complir-les i de fer-les complir—, que es posposi l'entrada en vigor de les Lleis de les comunitats autònomes a una data raonable, de manera expressa, o, si més no, a la que, en cas de silenci, constitueix la «vacatio legis» de l'article 2.1 del Codi Civil.

No deixa de ser sorprenent, en aquest sentit, el maximalisme amb què està redactat l'article 41.1 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat de Madrid, segons el qual les Lleis d'aquesta Comunitat Autònoma entren en vigor el dia de llur publicació en el seu *Butlletí Oficial*, prescripció estatuària, aquesta, que, segons sembla, no se segueix sempre, tanmateix, a la pràctica.

III. Conclusions i propostes

Tenint en compte el significat de la promulgació, actualment n'hi hauria prou que el President de la respectiva Comunitat Autònoma ho fes constar així, escaridament, amb la fórmula més simple i menys emfàtica possible, sense precedir-la amb expressions absolutament supèrflues, de mer anunci publicitari, impròpies d'un sistema jurídic-constitucional en què impera la regla de la publicitat formal, com a inserció del corresponent text legal en el diari oficial de la respectiva Comunitat Autònoma, ni tampoc afegir-hi —ni al final ni al principi— cap fórmula intimatòria —de compliment o d'observança—, ja que perquè una Llei sigui Llei no cal que vingui acompanyada per l'esmentada fórmula, per tal com la seva força d'obligar deriva directament de l'article 9.1 de la Constitució, segons el qual «els ciutadans i els poders públics estan subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic»; i també és totalment improcedent la referència a les ordres de tramesa als Butlletins oficials, que han de quedar dins de les relacions entre òrgans en el si i fora de la Comunitat Autònoma.

Encara que això no tingui una més gran transcendència jurídica, és indubtable que, des de la perspectiva estricta de «tècnica legislativa», la redacció de les Lleis

milloraria si ens ateníem a aquestes conclusions-propostes, les quals segueixen, d'altra banda, en aquest punt, les ja avançades amb bon criteri pel Grup d'Estudis de Tècnica Legislativa (GRETEL) i que jo subscric plenament.

En aquest sentit, la fórmula podria ser la següent:

«L'Assemblea legislativa ha aprovat i jo, en nom del Rei, promulgo la següent

LLEI

(text complet de la Llei)

Lloc i data

El President de la Comunitat Autònoma»